

TROMMELVLIES 1: Gitaren uit de hoedenplank

Mijn voet trapt op het rempedaal en laat me ruw uit mijn muzikale betovering stuiteren. Ze staan verderop op snelheid te controleren. Liever niet wéér een bekeuring. Ik rij al maanden te hard met de 22-20s stuwend achter me uit mijn hoedenplank.

Afgelopen week had ik het er nog met mijn oudste zoon over, dat ik destijds vanuit de kop van mijn rayon over de A28 gewoon terugreed met 160 kilometer per uur, elke dag. Terug uit Friesland of Groningen. Ik was vertegenwoordiger. We mochten maximaal 100. Het zal 1982 geweest zijn. Nú mag je 120, maar al zouden we vanaf morgen het dubbele mogen, het zou niet eens kunnen. We zijn met te veel op dezelfde plek tegelijk. Maar toen kon het nog, het gaspedaal plat op de vloer met – wat zal het geweest zijn – Zappa hardop van een cassettebandje. Of nog beter, 'n jaar of wat terug geregeld de langgerekte terugweg vanuit België, *Je veux d' l'amour* of *Not an addict* hartverscheurend in de lucht. En. Een. Erg. Grote. Sigaar. Aan. Ik maak zo graag mijn eigen mist.

Het gaat me namelijk hier om: muziek klinkt lekkerder bij een beetje pronte snelheid. Goede muziek heeft vaart nodig, daar bestaat vast wel een formule voor – zang maal gitaarsolo is omgekeerd evenredig aan de verplaatsingssnelheid van de ritmesectie op tape vermenigvuldigd met het aantal kilometers per liedje of iets dergelijks, waarschijnlijk. Gedeeld door overrompelende emotie. Keer 5. Wiskunde was nooit mijn sterkste vak.

The Thermals beginnen te storen bij 80 op een provinciale weg, binnen de bebouwde kom degenereert de rasp van Tom Waits bijkans tot Celine Dion. Ik bedoel maar. Oké, op de laatste van The Shins zou je nog vrolijk fluitend en ontspannen kunnen wandelen langs de kustlijn van het door herfstige novemberbonkstormen bronstig bestoekte Zeeuwse strand, langzaam doch met dappere pas. The Shins leveren muziek met de zon als hidden track en je gaat er van huppelen. Maar The Ordinary Boys willen toch wat sneller vooruit, en de cd van Franz Ferdinand (ik moet oppassen dat ik 'm niet al een beetje zat begin te worden) vraagt om meer puf dan een Fiat Panda.

En laten we eerlijk zijn, 'n béétje agent zal, als ie je heeft aangehouden en vraagt of je je raampje wilt opendraaien, en dan vervolgens hoort dat je *Fuckin A* hard hebt opstaan, moeten zeggen: 'O, The Thermals, rij dan maar gauw door, die duurt geen halfuur, voor je het weet is het feest voorbij...' Toch?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: toch wel *Devil in me* van 22-20s (maar *Loud music in cars* van Billy Bremner mag ook).